

Én dicsőítettelek téged e földön!

**„Én dicsőítettelek téged e földön: elvégeztem a munkát, amelyet reám bízál, hogy végezzem azt.”
(Jn.17:4)**

A „dicsőítésről” ma a keresztyénségben, különösen a karizmatikus gyülekezetekben valami egészen mást tapasztalhat az ember, mint amit olvastunk. Anélkül, hogy részletezném a dolgot, csak megemlítem, hogy a hangos zene, az ütemes erős dob, az erősítő, a lelkesítő, de mindenképpen lélekre ható ének és dallam és a zenére mozgó sokaság jellemzi az ilyen együttléteket. Ilyenkor a résztvevők egyfajta buli hangulatot élnek át és ennek örömeiben előfordul, hogy önkívületi állapotba kerülnek. Ezt nevezik dicsőítésnek. Ez az a viselkedés, ami szerintük Istent dicsőíti. Úgy gondolják, hogy ez Isten dicsőségét szolgálja.

Ezzel szemben az Úr Jézus azt mondja, hogy a munka, amit az Atya rábízott, annak folyamatos végzése, elvégzése dicsőítette Istent. Ekkora különbség lenne Jézus és a mai ember istendicsőítése között? Az emberi testet öltött Fiú Istentől azt várta volna Isten, hogy munkálkodjon a földön, a mai embertől pedig, hogy szórakozva, táncolva dicsőítse Őt? Jézus természetesen kapott olyan munkát az Atyától, amit ma nem kell végezni, mert elég volt egyszer és az pont elég, nem kell és nem is lehet utánozni. Ilyen például a gyógyítás, a halottak feltámasztása, ördögűzés és a többi. Akkor, amikor a legfőbb követői az apostolok úgy vették Istentől, hogy hasonló halált vállaljanak a szolgálatukért, mint Jézus, vagy száműzetést, akkor helyénvaló úgy gondolkodni, hogy ma Istent a szórakozás, a bulizás dicsőíti? Félreértés ne essék, én nem ezek ellen szólok, mert mértékkel mindent lehet, de hogy ez lenne ugyanaz a tevékenység, ami dicsőíti Istent, amiről Jézus beszél, nekem minimum, kérdéses.

Vajon hányan maradnának ezekben a hangosan dicsőítő gyülekezetekben, ha egy hirtelen döntéssel megszűntetnék a zenét és csak hangszer nélküli éneklés lenne? Valószínűleg radikálisan csökkenne a létszám. A másik, hogy vajon Jézus részt venne-e ilyen dicsőítésen, ahol a dob olyan hangerővel szól, hogy plexiből paravánt kell emelni elé, hogy egyáltalán elviselhető legyen. Ez ugyan az, amiről Jézus beszél? Nyilván nem. Még akkor sem, ha egyszer vagy akár többször is részt vett menyegzőn, vagy ha egyes fordítások szerint Jakab apostol lant pengetésre biztatja azokat, akinek jókedvük van.

Nem a karizmatikus gyülekezetek ellen akarok beszélni, úgy élik a gyülekezeti életüket, ahogy akarják. Sok hívő van közöttük és nem is akarom őket ítélni, csak jó ezt a különbséget látni, mert hasonlóan téved mindenki, aki Isten dicsőítéséről beszél és közben kerüli az Isten által neki adott munkát. Ha valaki beleáll és állhatatos, akkor nem csak „nemesíti” a munka, ahogy – mostanában egyre ritkábban - szokták mondani, hanem dicsőséget is szerez a Teremtő Istennek. Ebben a dologban Jézus mintája teljesen általános érvényű és útmutató mindenkinek, akinek fontos az, hogy az élete dicsőségére legyen annak, aki azért teremtette, hogy Őt dicsőítse. Nincs kivétel, mindenkinek ez a feladata, hogy Isten dicsőségét szolgálja, mégpedig azzal a munkával, amit Ő adott.

A munka nem szórakozás, nem kedvtelés, hanem sokszor nehéz és lemondásokkal járó szolgálat. Lehet, hogy Isten nem is olyan munkát ad, amire az embernek tehetsége, vagy érzéke van, hanem olyat, ami ráfigyelést, imádságot és állhatatos Istenbe vetett hitet igényel. Ezt nem lehet kiváltani egy vasárnap délelőtti zenés énekléssel. Fontos, hogy a munka, amit Isten dolgában végez az ember, Tőle is legyen. Ez válik eledellé az ember életében, ami valóban be tudja tölteni és meg tudja elégíteni. Ahogy Jézus mondja a Ján.4:34-ben *„Az én eledelem az, hogy annak akaratját cselekedjem, aki elküldött engem, és az ő dolgát elvégezzem”*

Nyilván nem a lélek eledeléről van szó, hanem a szelleméről. Istennek végzett munka nem a lelkét tölti be az embernek, hanem a szellemét erősíti. A lélek számára a világi dolgok hatnak üdítőleg, míg a szellem számára Isten dolgaiban való forgolódás.

Nem kétséges, az Úr Jézus erőt merített abból, hogy megcselekedte az Atya akaratát. A munkamennyiség, ami bezsúfolódott abba a három, három és fél évbe, ami alatt végezte a szolgálatát, sok energiát igényelt. Nem gondolom, hogy ma az Úr a szolgálatához proteinszeletet enne, vagy energiatalt inná, mert azt olvassuk, hogy Isten akaratának elvégzése adott neki erőt. Ez az eledel, nem az izmaid, vagy az immunrendszerét erősítette, hanem a szívét.

John Saunders tv. Út a célegyeneshez c. könyvében írt egy versenylóról, amelyik hasonló képességű és felkészült volt a többihez képest, mégis mindig ez a ló nyerte sorra a versenyeket. Mégpedig azért, mert neki versenyszíve volt. Olyan, ami akkor is vitte a cél felé, amikor már minden izma elsavasodott, elernyedett, amikor alig kapott levegőt. Amikor a többi ló fáradtságában lassított, ő akkor kapott szárnyra. Nem a takarmány adta neki a plusz erőt, hanem, hogy tudta, nyernie kell. Ez a dolga és a szíve vágya. Mert ez a gazdájának az akarata.

Az Atya azért küldte Jézust, hogy legyőzze a sátán erejét a világban. Jézus ereje a sátán ellen abban volt, hogy mindenben az Atya akaratát cselekedte. Ebben volt az eledele és ennél fogva az ereje is.

Aki Krisztusban van versenyszívet kapott, ami Krisztushoz hasonlóan azokból a dolgokból táplálkozik, amiket Isten megbízásából és az Ő dicsőségét keresve tesz Isten gyermeke. Ez a szív már győztes, nem olyan, mint a régi. Ez már tud táplálkozni Isten akaratának cselekvéséből. Ez a szív már le tudja győzni a szenvedélyeket, a megkötöttségeket, a bálványimádást és minden mást, ami a sátáni vagy emberi természet része. Csak meg kell érteni Jézus szavait! A szellemi erő abból az eledelből táplálkozik, amit az ember, Istennek végzett munkából nyer. Akinek kérdés, hogy az ő esetében mi Isten rá vonatkozó, Őt dicsőítő akarata, amit megcselekedhet, olvassa el pl. a Róm. levél 12. részét.

A jn.9:4 ezt mondja: „Nékem cselekednem kell annak dolgait, aki elküldött engem, amíg nappal van: eljő az éjszaka, mikor senki sem munkálkodhatik”

Ez az idézet akkor hangzott el, amikor szombaton meggyógyította a vakon született embert mégpedig úgy, hogy sarat csinált, amit rátett a vak szemére. Ez a szombatnapi gyógyítás a sárkésztéssel rendkívül feldühítette a farizeusokat és próbálták ráfogni, hogy nem Istentől való és bizonyítani, hogy aki korábban vak volt nem is volt vak. Kétségbeesett próbálkozása annak, hogy a nyilvánvalót a szemmel láthatót elfedjék hazugságokkal és butaságokkal.

Próbálták Jézust eltántorítani attól, hogy szombaton gyógyítson, de nem tudták, mert aki küldte, azzal bízta meg, hogy Dicsőséget szerezzen neki. Ezért mondja, hogy „cselekednem kell”, vagyis bizonyosságot kell tennem a teremtő Isten dicsőségéről. Ezt a munkát pedig nem akadályozni kell, hanem elismerni és csatlakozni hozzá. Mégpedig addig, amíg lehet, amíg nappal van. A 12 apostol meg is tette, Pál apostol is megtette és még utána sokan mások is, egészen a mai napig. Azt kell mondanom, hogy ma még tart a nappal, ma még lehet csatlakozni a munkához, amit Jézus elkezdett. Nem a gyógyításban, nem a halottak feltámasztásában, nem az ördögűzésben, hanem az Atya dicsőítésében. Ő maga a nappal és amíg itt van a Szent Szellem által, addig van lehetőség dicsőíteni Istent a munkával amivel megbízta az embert. Aki nem tudja, hogyan tegye, olvassa el figyelmesen Róm.levél 12. részét.

Jézus már kb. 12 éves korában megértette, hogy az Atya dolgaiban kell munkálkodnia. Éppen csak, hogy felcseperedett megértette, hogy számára a legfontosabb az Atya akarata. Ettől függetlenül kb. 30 éves koráig a világi dolgokkal is foglalkozott, mint pl. az ácsmesterség kitanulásával és gyakorlásával. Lényeges dolog az életében, hogy a legfontosabb már gyerekkorában is Isten akarata volt, ahogy a Luk.2:50 mondja: *Avagy nem tudjátok-é, hogy nékem azokban kell foglalatosnak lennem, amelyek az én Atyámnak dolgai?*

Tudatában lenni annak, hogy mit vár el Isten az embertől, felelősséggel is jár. Amikor valamit már tud az ember, hogy meg kell cselekedni és nem teszi, bűnévé válik. Megcselekedve pedig Isten dicsőségévé. Ahogyan Jézus azzal dicsőítette Istent, hogy elvégezte azt a munkát, amit Isten rábízott, úgy ma is minden ember így dicsőítheti Őt. Az Atyának a dolgai ma is ugyan azok, amik Jézus idejében; megértetni az emberekkel, hogy az életük célt tévesztett, de van Út, ami, vagy aki visszavezet. De ezen az úton munkálkodni kell. Elsősorban mindenkinek saját lelkében, hogy amikor elé kell állni, akkor tisztán szeplőtelenül tehesse mindenki. Másodszor a többi emberért, akik – mint a szintén vakon születettek - várják a segítséget. Ennek a munkának nem csak az eredménye, hanem már a folyamatos végzése is dicsőíti Istent.

Mikor Lázár beteg lett, Jézus pedig, meghallotta, így szólt: Ez a betegség nem halálos, hanem az Isten dicsőségére való... (Jn.11:4) Gondolhatnánk, hogy itt aztán lett volna tennivaló. Jézus ezzel szemben napokig várt, míg elment a már meghalt és sírba tett Lázárhoz. Nem befolyásolták az emberek sürgető szavai, nem a lelke szerint járt el, hanem az Atyát akarta dicsőíteni. És meg is tette, mert végül Lázárt feltámasztotta a halálból. Fontos az, ami Lázárral történt, mert rámutat arra, hogy Krisztus által van feltámadás és nincs ereje vele szemben a halálnak. Hogy aki hisz benne, ha meghal is él. Istent, a halált legyőző élet dicsőíti. Aki ezt látta, vagy aki hiszi, hogy ez megtörténhet, Isten dicsőségét láthatja, ahogy az Úr Jézus mondta Mártának a Jn.11:40-ben „*Nem mondtam-é néked, hogy ha hiszel, meglátod majd az Istennek dicsőségét?*” És Márta meglátta, mert Lázár feltámadt a halálból. Ma is mindenki, aki hisz Istenben és újjászületett, megláthatja Isten dicsőségét a saját életében és elmondhatja, hogy élek többé nem én, hanem él bennem a Krisztus. Mert Lázárhoz hasonlóan mindenki arra szorul, hogy a halott szellemét Az Úr megelevenítse.

Amikor Jézus arról beszélt, hogy dicsőítette az Atyát, akkor még az Ő kereszthalála előtt járunk. Még nem kellett felemeltetnie, és a kereszten szenvednie, mégis arról beszél, hogy dicsőíti Istent. Pedig a törvény betöltése a kereszten Isten győzelméről beszél, de ez még nem történt meg. Az Ő Isten akarata szerinti élet az, amire hivatkozva mondhatja, hogy dicsőséget szerzett neki.

Ez a lehetőség ma is fennáll. Az ember természetében uralkodó halál, Krisztusban legyőzőre talált és ez abban fejeződik ki, ha az ember is, - ahogyan Krisztus - keresi és megcselekszi Isten akarát. Nem a lelke szerint, hanem Isten szelleme szerint. Nagy megkönnyebbülés, amikor már valamit úgy tud csinálni az ember, hogy érti, mit miért csinál. Nem a saját meggyőződése, hanem hozzáértő útmutatás szerint. Az a közlekedésben résztvevő, aki nem tanulta meg kreszt, könnyen elbizonytalanodik, zavarba hozható és átverhető. Gyakran előfordul az ilyennel, hogy egy balesetnél kihasználják a tudatlanságukat és egy kis magabiztossággal elfogadtatják vele a baleset felelősségvállalását. Azzal a hívő emberrel is hasonló történik, aki nem akarja megismerni az igéből, hogy mi vonatkozik rá, mi Isten akarata az életére nézve, mi az, amivel dicsőíteni tudja a teremtőjét. Még a sátán sem kell hozzá, elég egy magabiztos szintén ismeret nélküli ember, aki a maga gondolatai szerint, de magabiztosan adja elő saját lelkéből, ami szerinte Isten dicsőítése és ezzel félrevezeti az embert. Istent az élet dicsőíti. A feltámadott élet, amit Krisztus szerzett meg minden Őt befogadó ember számára. Az ilyen élet keresi az együttműködést a Szent Szellemmel és az ige szerint dicsőíti Istent. A bűn halálos betegsége többé nem okoz halált, mert Krisztus jelenlétében az élet uralkodik. Nem csak Lázár esetében, hanem minden ember esetében. És ahogy Lázár feltámadása után már - akár akarta, akár nem -, feltámadott életet élt, úgy ma is minden hívő ember ezt teszi, még ha néha kétségei is vannak e felől. Ezért fontos magabiztosnak lenni abban, hogy tudja az ember, mit kell tennie ahhoz, hogy dicsőségére legyen a teremtőjének. Mert ha ezt teszi, eledele lesz és ennél fogva ereje ahhoz, hogy ellenálljon a saját lelkének és azoknak, akik félre akarják vezetni. Mindebben segítséget nyújt többek között a Római levél 12. része és ezen kívül még mindazok az igék, amik a mi tanulságunkra íratlak. Van még időnk megszívlelni és gyakorolni az ige tanítását, mert még nappal van. Amíg Krisztus Szelleme itt van a világban, addig van lehetőség Istent dicsőíteni az ige tanítása szerint. De hamarosan eljön az éjszaka és akkor már senki sem munkálkodhat. Ahogy az Úr mondta, ránk nézve is igaz, hogy „*azokban kell foglalatossá lennem, amik az én Atyám dolgai.*”

Ámen.